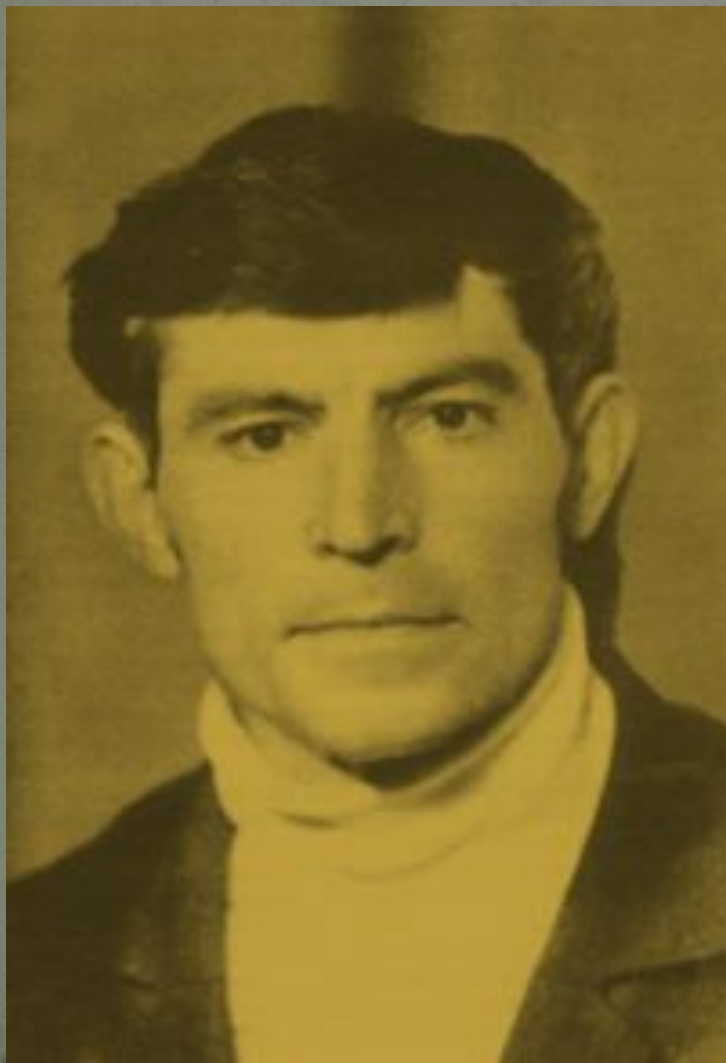

Аналіз віршу “Господи, гніву пречистого”

Підготували
Студентки групи ЕП-2
Коледжу економіки і
технологій ЧНТУ
Рекурн Яна і Руденок Катерина

Василь Стус

Філософська лірика митця

Ми ще повернемося,
обов'язково повернемося,
бодай –
ногами вперед,
але: не мертві,
але: не переможені,
але: безсмертні.

В. Стус

«Господи, гніву пречистого»

Господи, гніву пречистого
благаю — не май за зло.
Де не стоятиму — вистою.
Спасибі за те, що мале
людське життя, хоч надією
довжу його в віки.
Думою тугу розвіюю,
щоб був я завжди такий,
яким мене мати вродила
і благословила в світи.
І добре, що не зуміла
мене від біди вберегти.

Надзвичайною життєвою незламністю і силою духу сповнені такі рядки вірша Василя Стуса «Господи, гніву пречистого...»:

«Господи, гніву пречистого
благаю — не май за зле.

Де не стоятиму — вистою.

Спасибі за те, що мале
людське життя, хоч надією
довжу його в віки.

Думою тугу розвіюю...»

Ліричний герой цієї поезії – сам поет, бо він добре знав, який йому судився шлях, він передчував свою загибель і був до неї готовий. Більше того, Василь Стус самостійно обрав собі цей шлях, який передбачав трагічну долю. Він благав Бога:

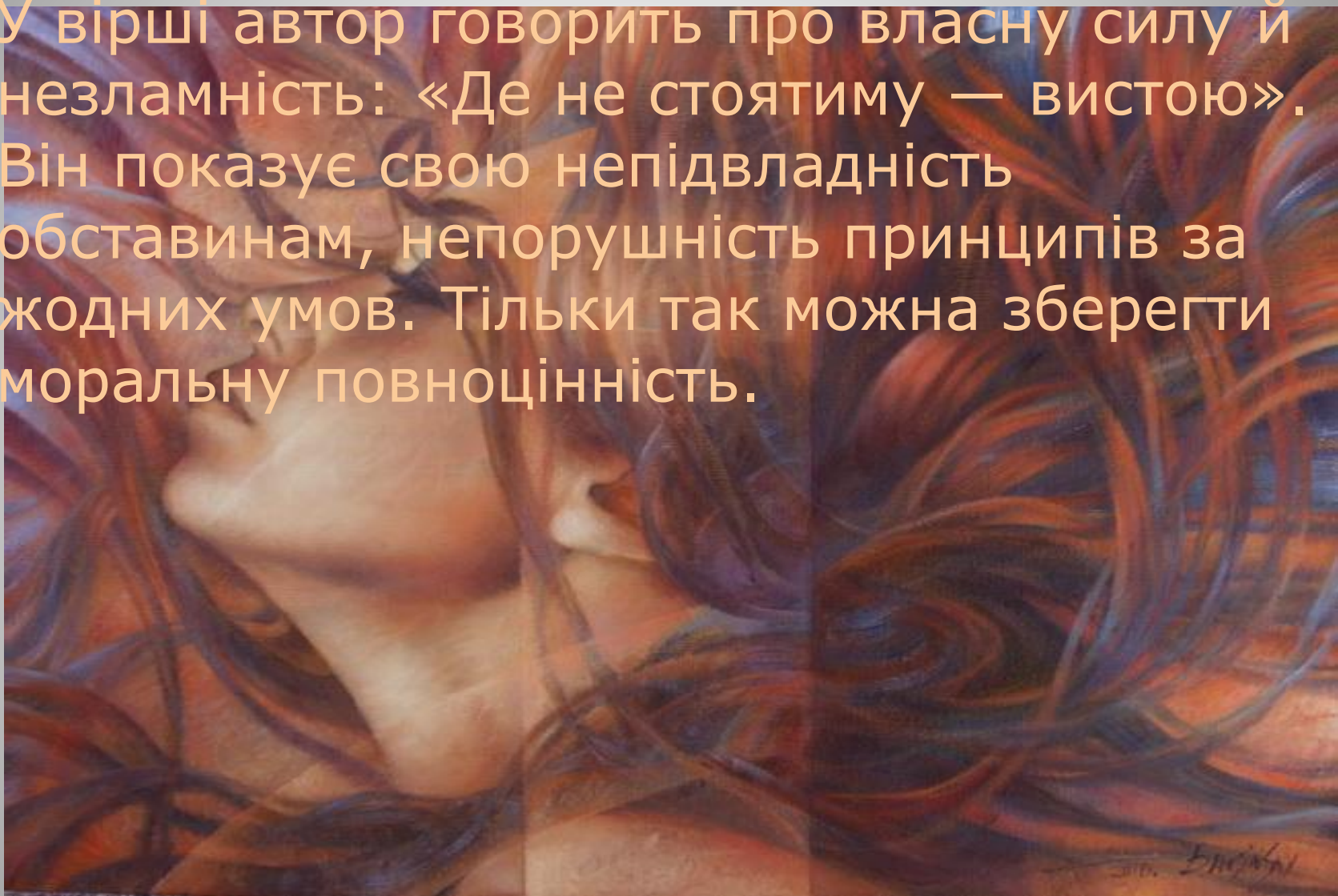
«...щоб був я завжди такий,
яким мене мати вродила
і благословила в світи.
І добре, що не зуміла
мене від біди вберегти».

Починається ця поезія словами про те, що автор не боїться смерті. Та й в кінці вірша поет повторює, що смерть – це не так вже й погано. Знаючи біографію поета, можна сказати, що зі смертю Василь Стус сподівався на те, що після того, як він покине цей світ, він врешті-решт зможе повернутися до рідного краю. Так воно і сталося: до України поет повернувся лише після своєї смерті, діставшись рідної землі, якою він мав і жив, любов до якої була сенсом його життя.

- У вірші автор говорить про власну силу й незламність: «Де не стоятиму — вистою». Він показує свою непідвладність обставинам, непорушність принципів за жодних умов. Тільки так можна зберегти моральну повноцінність.

У Богові та матері Стус бачить духовних провідників, котрі визначають внутрішнє обличчя людини. Адже для двобою з державою смерті потрібна незаплямована душа. Сила народжується у випробуваннях.

СТОЇЧНА І МУЖНЯ ПОЕЗІЯ ВАСИЛЯ СТУСА «ГОСПОДИ, ГНІВУ ПРЕЧИСТОГО...» СТВЕРДЖУЄ ВПЕВНЕНІСТЬ ГЕРОЯ В ТОМУ, ЩО ВІН ЗМОЖЕ НЕ ЗРАДИТИ СВОЇХ ПЕРЕКОНАНЬ І САМОГО СЕБЕ, ЗМОЖЕ ВИСТОЯТИ У БУДЬ ЯКИХ ІСПИТАХ, І НАВІТЬ СМЕРТЬ ЙОГО НЕ СТРАШИТЬ. ВІН СВІДОМО ЙДЕ НА ЗАГИБЕЛЬ ЗАРАДИ ТОГО, ЩОБ СТАТИ ПРИКЛАДОМ БОРОТЬБИ ЗА ЛЮДСЬКУ СИЛУ ДУХУ І ГІДНІСТЬ СВОГО НАРОДУ, ЗАРАДИ ТОГО, ЩОБ ВІДКРИТИ ЛЮДЯМ ОЧІ НА ПРАВДУ ЇХ ІСНУВАННЯ.

**Василь Стус –
надзвичайна
особистість.
Знайомлячись з його
творчим та життєвим
шляхом, ми
переконуємось, що це
людина, гідна поваги та
захоплення.
Талановитий поет, він
все своє життя у будь-
яких обставинах не
втрачав людської
гідності, Василь Стус –
це приклад людини із
незламними залізними
принципами,
надзвичайним почуттям
справедливості,
прагненням до волі та
уболіванням за свій
народ, за свою рідну
країну.**

ДЯКУЄМО ЗА
УВАГУ)*